

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Ing. Bc. J. P.**, zastoupený Mgr. Alešem Dostálem, advokátem se sídlem Revoluční 206/8, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 6. 2023, č. j. 16 Ad 2/2022 – 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 2. 12. 2021, č. j. PPR-27654-10/ČJ-2021-990131, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje pro ekonomiku ve věcech služebního poměru (dále jen „*služební funkcionář*“) ze dne 9. 6. 2021, č. j. KRPU-66751-13/ČJ-2021-0400KR-PK, kterým nebyla povolena obnova řízení ve věci náhrady za ztížení společenského uplatnění žalobce v souvislosti s jeho služebním úrazem (dále jen „*řízení o odškodnění*“). V tomto řízení byla pravomocným rozhodnutím služebního funkcionáře ze dne 5. 6. 2018, č. j. KRPU-275999-119/ČJ-2014-0400VO (dále jen „*rozhodnutí o odškodnění*“) žalobci přiznána náhrada za ztížení společenského uplatnění ve výši 1 267 500 Kč stanovená podle § 104 odst. 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních

sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Důvodem nepovolení obnovy řízení o odškodnění bylo, že skutečnosti, které žalobce uváděl jako důvod pro obnovu řízení, nebyly skutečnostmi, které by vyšly najevo až po vydání rozhodnutí o odškodnění a které žalobce nemohl uplatnit již v řízení o odškodnění, tedy nebyly splněny podmínky podle § 192 odst. 1 zákona o služebním poměru.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji rozsudkem ze dne 26. 6. 2023, č. j. 16 Ad 2/2022 – 36, jako nedůvodnou zamítl.

[3] Krajský soud uvedl, že žalobce spatřoval důvod pro povolení obnovy řízení v tom, že znalec MUDr. Zdeněk Šňupárek ve znaleckém posudku ze dne 15. 10. 2017 (tj. již v průběhu řízení o odškodnění – pozn. NSS) při stanovení výše náhrady za ztížení společenského uplatnění nezohlednil v bodovém hodnocení veškerá žalobcem utrpená zranění a že tento znalec nedisponoval zvláštní specializací ve stanovení nemateriální újmy. Tyto skutečnosti se žalobce dle svých tvrzení dozvěděl až dne 7. 3. 2021 od MUDr. V. T. V této souvislosti pak krajský soud zdůraznil, že pro nové skutečnosti nebo důkazy se správní řízení obnovuje jen za předpokladu, že vyšly najevo po právní moci rozhodnutí a že je účastník v původním řízení buď vůbec neznal nebo je bez své viny nemohl uplatnit.

[4] Podle krajského soudu však uvedené skutečnosti byly žalobci známy již v průběhu řízení o odškodnění, kdy je žalobce rovněž namítal. Podle krajského soudu žalobce v podání ze dne 25. 10. 2017 výslovně uvedl, že znalec MUDr. Zdeněk Šňupárek „nemá ani zvláštní specializaci na stanovení nemateriální újmy na zdraví“. Současně žalobce znaleckému posudku MUDr. Šňupárka vytkl i to, že v něm nebyla zohledněna všechna jeho zranění. Na tyto výtky pak služební funkcionář reagoval a ustanovil Institut postgraduálního vzdělávání ve zdravotnictví za účelem zpracování revizního znaleckého posudku. Za této situace tedy dle krajského soudu nebylo možné považovat žalobcem tvrzené skutečnosti za nové ve smyslu § 192 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, neboť o těchto skutečnostech žalobce v průběhu řízení o odškodnění věděl a také je namítal. Obnova řízení, coby mimořádný opravný prostředek, přitom neslouží k přezkumu zákonnosti původního rozhodnutí.

[5] Za novou skutečnost ve smyslu § 192 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru nebylo možné dle krajského soudu považovat ani skutečnost, že služební funkcionář neodstranil žalobcem namítané vady posudku MUDr. Šňupárka. Žalobce byl nejpozději rozhodnutím o odškodnění seznámen s důvody, pro které služební funkcionář z posudku MUDr. Šňupárka vycházel, a pokud byl přesvědčen o nesprávnosti tohoto znaleckého posudku a postupu služebního funkcionáře, nic mu nebránilo, aby proti rozhodnutí o odškodnění brojil odvoláním. Žalobce se však práva na odvolání vzdal a žádostí o povolení obnovy řízení se pak podle krajského soudu zjevně snažil tuto skutečnost napravit a obejít závěry služebního funkcionáře v rozhodnutí o odškodnění. K tomu však podle krajského soudu institut obnovy řízení neslouží.

[6] Krajský soud se dále neztotožnil ani s argumentací žalobce, že se rozhodnutí o odškodnění opírá o důkaz (tj. posudek MUDr. Šňupárka), o kterém žalobce až dne 7. 3. 2021 zjistil, že je nepravdivý. Na okolnosti, pro které měl žalobce posudek MUDr. Šňupárka za nepravdivý, poukazoval již v řízení o odškodnění, proto

pokračování

podle krajského soudu nemohly být důvodem pro obnovu řízení, jelikož nesplňují podmínky novosti a nemožnosti uplatnit je v původním řízení.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel předně namítá, že nevěděl o tom, že mu byla krajským soudem doručena výzva k tomu, aby se vyjádřil, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Pokud by o této skutečnosti stěžovatel věděl, soudu by sdělil, že na nařízení jednání trvá a na jednání by se dostavil.

[9] Stěžovatel dále nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že se žádostí o obnovu snaží obejít závěry služebního funkcionáře v rozhodnutí o odškodnění. Tvrdí, že v roce 2017, kdy se měl seznámit se znaleckým posudkem MUDr. Šňupárka, se stále zotavoval ze svých zranění (která utrpěl v roce 2014), zejména z poranění mozku, a proto „některé skutečnosti dostatečně nevnímal, resp. nerozlišoval“.

[10] Podle stěžovatele je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný, jelikož v něm krajský soud neodůvodnil svůj závěr o tom, že není dán důvod pro obnovu řízení ve smyslu § 192 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru, a nevyjádřil se k nepravdivosti posudku MUDr. Šňupárka.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s napadeným rozsudkem a považuje jej za přezkoumatelný. Trvá na svém závěru, že nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení o odškodnění. Nadto žalovaný uvádí, že pokud byl stěžovatel v době vedení řízení o odškodnění zdravotně indisponován, mohl využít kvalifikované právní pomoci k zastoupení v řízení.

[12] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelem namítanou vadou řízení, tedy že krajský soud rozhodl bez nařízení jednání, přestože stěžovatel na nařízení jednání trval (byť to krajskému soudu nesdělil). Případnými vadami řízení před krajským soudem je totiž Nejvyšší správní soud povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námítky stěžovatele.

[15] Dle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy,

nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

[16] Ze spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud ověřil, že stěžovateli byla dne 11. 4. 2022 vhozením do schránky doručena výzva krajského soudu, aby se stěžovatel do dvou týdnů od doručení výzvy vyjádřil, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání. Tato výzva obsahovala rovněž poučení o tom, že pokud se stěžovatel ve stanovené lhůtě nevyjádří, bude mít krajský soud za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí. Stěžovatel následně ve stanovené lhůtě (ani později v průběhu řízení) svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání nevyjádřil. Tyto skutečnosti ostatně ani stěžovatel v kasační stížnosti nerozporuje, pouze tvrdí, že si nebyl vědom toho, že mu výzva krajského soudu byla doručena, neuvádí však žádné objektivní skutečnosti, které mu bránily v tom se s obsahem výzvy seznámit a svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení jednání vyjádřit.

[17] Nejvyšší správní soud uvádí, že řízení o kasační stížnosti neslouží k tomu, aby v něm stěžovatel napravoval nedostatek svojí procesní aktivity (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 2 As 198/2021 – 43). V řízení před krajským soudem byly naplněny podmínky pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., a proto nejde o vadu řízení, pokud krajský soud jednání nenařídil.

[18] Zdejší soud dále přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. I případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 - 63; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[19] Krajský soud v napadeném rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací.

[20] Stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, protože se krajský soud nevyjádřil k nepravdivosti posudku MUDr. Šňupárka a neodůvodnil tak dostatečně svůj závěr, že v projednávané věci nebyl dán důvod obnovy řízení ve smyslu § 192 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru.

[21] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. Povinností správního soudu není reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; jeho úkolem je uchopit obsah a smysl argumentace účastníka řízení jako celku a vypořádat se s ní. Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál.

[22] Otázkou naplnění důvodu pro obnovu řízení podle § 192 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru se krajský soud podrobně zabýval v odstavcích 37 a 38 napadeného rozsudku. Zde krajský soud zdůraznil, že okolnosti, pro které měl stěžovatel znalecký

pokračování

posudek MUDr. Šňupárka za nepravdivý, uplatnil již v řízení o odškodnění, a proto nemohou být důvodem obnovy řízení, jelikož nesplňují podmínky novosti a nemožnosti uplatnit je v původním řízení.

[23] Účelem obnovy řízení je odstranit nedostatky ve skutkových zjištěních pravomocného rozhodnutí v případech, kdy tyto vady vyšly najevo až po právní moci původního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 6 Ads 11/2012 - 36). Na skutečnost, že se důkaz, na jehož základě bylo rozhodnuto, ukázal jako nepravdivý, je proto rovněž nutné aplikovat podmínky novosti a nemožnosti uplatnit tuto skutečnost v původním řízení, jak správně uvedl krajský soud (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 As 153/2012 - 24).

[24] Zdejší soud ze správního spisu ověřil, že stěžovatel skutečně již v podání ze dne 25. 10. 2017 v řízení o odškodnění tvrdil, že znalec MUDr. Šňupárek ve svém posudku nezohlednil všechna stěžovatelem utrpěná zranění a že nedisponuje specializací ve stanovení nemateriální újmy. Obě skutečnosti, ze kterých stěžovatel vyvozuje nepravdivost posudku MUDr. Šňupárka, tedy zjevně znal nejpozději dne 25. 10. 2017.

[25] Nebylo úlohou krajského soudu, aby se zabýval pravdivostí znaleckého posudku MUDr. Šňupárka, neboť by tím vybočil z mezí přezkumu rozhodnutí žalovaného. Krajský soud se naopak správně zaměřil na zkoumání (ne)existence zákonného důvodu pro obnovu řízení v mezích žalobních námitek.

[26] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že pokud se krajský soud výslovně nevyjádřil k pravdivosti znaleckého posudku MUDr. Šňupárka, nepůsobuje to nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[27] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[28] Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že se během řízení o odškodnění stále zotavoval z poranění mozku a „některé skutečnosti dostatečně nerozlišoval“, tímto tvrzením se stěžovatel pouze ohradil proti úvahám krajského soudu ohledně své motivace k podání návrhu na obnovu řízení, které ovšem nebyly pro výsledné rozhodnutí krajského soudu stěžejní a mají pouze doplňkový charakter. Pro posouzení důvodnosti návrhu na obnovu řízení, jak správně podotkl žalovaný, totiž není podstatné, co stěžovatele k podání návrhu vedlo. Nadto Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel byl v řízení o odškodnění zastoupen advokátkou, a při rozhodování o dalším postupu v tomto řízení (např. o podání odvolání) tak mohl využít její právní pomoci. Ani tato námitka proto není důvodná.

[29] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[30] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu